

Gendringens. In ieder der zetels heeft een der familieleden plaatsgenomen. Tusschen hen in bloeit het kostbaar donker-geaderd porcelein van borden en schotels. Wijd om hen heen is het statig vertrek, met eiken lambrizeeringen, waarboven familieportretten ten voeten uit.

Maar dat alles brengt al te veel statigheid. — Er is tusschen de vier menschen, die zich in de hooge zetels bevinden, en wien het voorrecht beschoren is hun maaltijd te nemen in een zoo onvergelykelyk kunstzinnig gerei, maar bitter weinig conversatie. Zij staren onwillekeurig uit langs de witzijden hagelblanke gordijnen, en door de violette vensters naar de oude haven heen, die ligt daar, groot verlaten plein, met al zijn bobbelige keien, en met de roerlooze pracht zijner gevelen van elk van welke men den bezitter kent. — En telkens wordt dan het oog getrokken naar die ééne, vergulde fries aan de overzijde, waarop de eindeloos in de verveelde aandacht terugkeerende spreuk „Nil desperandum Deo duce.” — De roerlooze zomer maakt het tafereel voor het venster tot een prent. Er gebeurt niets. Zelfs geen windewaaien door de schaarsche boomen. Alleen een hond klauwt zijn nagels tusschen de steenen, en rekt zich uit in een eindeloos-durend moment, om dan, dronken van hitte, naar de overdekte hal te sukkelen van het oude Waaggebouw met zijn zeven pilaartjes. — En over dat alles begint weer het klokkenspel te druppelen. Het speelt op de uren, op de halve uren, op de kwartieren en op de zeven en een halve minuut, het sprenkelt zijn klanken naar alle kanten van de leege hemelbokaal, waaronder Loftinge ligt. . . . Het vloeit aldoor maar uit, het weet van geen ophouden, het vindt geen weerstand van eenig geluid. Het hangt over de leege straten en over de leege pleinen en het is achter de huizen in de leege tuinen en het dringt door wanden van toegesloten kamers. Het is de ééne almachtige stem, die alles in Loftinge absorbeert, het klagen, het hunkeren naar het leven van deze stervende gemeenschap.

Maar dat zijn allemaal de dingen, die buiten gebeuren of in het buitene vinden hun uitgangspunt. — Binnen, tusschen de eiken beschotten, in de hoogerugde zetelen, die om het noenmaal geschaard staan in het secretaris-huis, mompelen de vier stemmen door van de vier menschen, die hun geest en hun ziel ver weg hebben van het discours, dat zij voeren. Het is vooral mevrouw van Rupelmonde, die woorden spreekt. Mr. dr. Tervooren, de aanstaande schoonzoon, de afdeulingschef ter secretarie van Loftinge, is een geboren zwijger in dezen kring. Diep in zijn ziel heeft de nuchtere, geslepen man een nauw verholten verachting voor de innerlijke bohémiennatuur van zijn schoonvader. — En het was hem volkomen duister, hoe zóóveel grillen, hoe zóóveel onverhoedsche opgewondenheid in den ouden man, konden samengaan met zóóveel ambtelijke nauwkeurigheid. — Maar. . . . aan den anderen kant: hij, man van deftigen, maar iets minder aanzienlijken